

בש"פ 4358/24 - מדינת ישראל נ' פלוני

בבית המשפט העליון
בש"פ 4358/24

כבוד השופט א' שטיין

לפני:

המבקשת:
מדינת ישראל
נ ג ז

המשיב:
פלוני

ערר על החלטת בית המשפט המוחזוי תל
אביב-יפו (השופט א' הימן) שניתנה ביום
19.5.2024 בפע"מ 60954-01-24

בשם המבקשת:

עו"ד ענבל מטס; עו"ד אנ סוצ'י

בשם המשיב:
החלטה
הערר

1. לפני ערר שבא מכוחו של סעיף 23(2)(א) לחוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות בגיןו, צו פיקוח על הציבור על הציבור (להלן: "חוק הגנה על הציבור"). במסגרת העrar, מילנה המדינה על ההחלטה על החלטת בית המשפט המוחזוי תל אביב-יפו (השופט א' הימן) אשר ניתנה ביום 19.5.2024 בפע"מ 60954-01-24, בגדה הוצאה בית המשפט מלפניו צו פיקוח לפי סעיף 12 לחוק הגנה על הציבור (להלן: "צו הפיקוח או הצעה"). בהוציאו צו פיקוח זה, החלטת בית המשפט לצמצם מספר תנאים ומגבלות, אשר התבקשו על ידי המדינה, ואשר עליהם המליצה ייחיתת הפיקוח על עבריני בגין בשירות בתי הסוהר (להלן: "יחיתת הסוהר"), אשר על יסוד הערכת המ███נות אשר נשקפת מהמשיב, בעברין בגין, לקטינים ולמתבגרים. הפיקוח על יסוד הערכת המ███נות אשר נשקפת מהמשיב, בעברין בגין, לקטינים ולמתבגרים.

המדינה חולקת על הצמצום האמור של תנאים ומגבלות ומבקשת ממי לכלול את התנאים שהתקשו על יהה, כפי שהתקשו על יהה, בתוך הצעה.

2. בטרם אדרש לערר גופו, אחליט בבקשת המשיב להרחיב את המותב שידון בערר. בכךוגד לעמודת המשיב, החלטה בערר זה אינה מצריכה הכרעה בשום שאלה משפטית רוחנית שטרם קיבלה מענה בפסיקתנו. הבקשה נדחתת אפוא.

הרקע לערר והליך קודמים

3. ביום 1.5.2003 הורשע המשיב על פי הודהתו במסגרת הסדר טיעון (להלן: הסדר הטיעון), יחד עם אחר, בגדרי תפ"ח (מחוזי ת"א) 1048/22, בעבירות הבאות: קשרת קשור לביצוע פשע, שלוש עבירות לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); סחיטה אiomים, שש עבירות לפי סעיף 428 לחוק; מעשה מגונה, שתי עבירות לפי סעיף 348(ב) לחוק בצירוף סעיף 345(ב)(2)(5) לחוק; נשיאת נשק שלא כדין, שש עבירות לפי סעיף 144(ב) לחוק; ירי באזרם מגורים, שתי עבירות לפי סעיף 340א לחוק; מעשה סדום, חמיש עבירות לפי סעיף 347(ב) בצירוף סעיפים 345(ב)(1)(2)(5)-345(א)(1) לחוק; התעללות בקטין, עבירה לפי סעיף 368ג לחוק; תקיפה, שתי עבירות לפי סעיף 379 לחוק; תקיפה הגורמת חבלה ממשית, עבירה לפי סעיף 380 לחוק; חטיפה, עבירה לפי סעיף 369 לחוק; איומים, תשע עבירות לפי סעיף 192 לחוק; מעשים מגונים, עבירה לפי סעיף 348(א) בצירוף סעיפים 345(א)(1) לחוק; ניסיון ל谋ה סדום, עבירה לפי סעיף 347(ב) לחוק בצירוף סעיפים 345(א)(1)-25 לחוק; תקיפה בנסיבות מחמירות, שלוש עבירות לפי סעיף 379 בצירוף סעיף 382(א) לחוק; מעשה מגונה, ארבע עבירות לפי סעיף 348(ב) בצירוף סעיפים 345(ב)(2)-345(ב)(1) לחוק בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק; ניסיון ל谋ה סדום, עבירה לפי סעיף 347(ב) בצירוף סעיפים 345(ב)(1)-345(ב)(2) לחוק בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק בצירוף סעיף 25 לחוק; מעשים מגונים בקטין, שמונה עבירות לפי סעיף 348(ב) בצירוף סעיפים 345(ב)(2)(5)-345(ב)(1) לחוק בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק; מעשה סדום, עבירה לפי סעיף 347(ב) בצירוף סעיפים 345(ב)(3)-(2) לחוק בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק; פצעה בנסיבות מחמירות, שתי עבירות לפי סעיף 334 בצירוף סעיפים 335(א)(1)-335(א)(2) לחוק; חטיפה לשם עבירת מין, שתי עבירות לפי סעיף 374 לחוק; והדחת קטין לשימוש باسم מסוכן, עבירה לפי סעיף 21(א)(1) לפיקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973.

4. כתוב האישום נגד המשיבמנה 18 פרטיאישום. בפרטיאישום אלו, מסופר על עבירות מין רבות וקשהות, אשר נעברו בשיטתיות והותירו אחריהן 19 קורבנות, כולם קטינים. חלק מהעבירות הללו נעברו על ידי המשיב תחת איומי נשק וטור ביזוי והשפלת הקורבנות. נפגע העבירה הצער ביותר, בו פגע המשיב, היה בין 12 שנים בלבד. מרבית נפגעי העבירה היו בגילאי 13-15 שנים. חלק מהם היו מוכרים למשיב וחלקם היו קורבנות מזדמנים, אשר הובילו על ידי נפגעי עבירה אחרים.

5. כדי לעמוד מקרוב על חומרת מעשיו של המשיב ומסוכנותו, אציג את עובדותיהם של האישומים המיצגים את שיטת פועלו (*modus operandi*) ודרךיו.

על פי עובדות פרט האישום השני, בין השנים 1998-2002 נаг המשיב להתעלל בגין דודו ושכנו - ע.ס. המשיב נהג להניח גחלים לוחשות, צינור פלסטי בווער או סיגריות בעורות בכפות ידיו של ע.ס. ולהדק בכך את אצבעותיו של ע.ס. סביב החפש הלווט. המשיב גם נהג להחדיר בכוח מחתים מתחת לציפורני אצבעות ידיו ורגליו של ע.ס. המשיב נהג עוד להניח בכך את אצבעות ידיו ואצבעות רגליו החשופות של ע.ס. על שולחן ולהקוט בהן בחזקה באמצעות צינור או מקל. בשישה מקרים שונים, קיבל המשיב את ידיו של ע.ס. באמצעות איזיקים, נטל כבל ארוך והכה באמצעותו בגבו של ע.ס. בשנת 2001, במועד שאינו ידוע במדוק למדינה, המשיב קשר את ידיו של ע.ס. כשהן פרושות לצדדים, הניח על גופו של ע.ס. צינור גומי והדליק אותו. במועד שאינו ידוע במדוק למדינה, המשיב, שפועל יחד עם אחר, הוביל את ע.ס. בכוח למקום מבודד, קשר את גופו באמצעות חבל והשליכו, בעודו כפוף, לתוך שייח' קוצני.

בין השנים 2001-2002, בזמנים הזדמנויות שונות, ביצע המשיב מעשים מגנינים בע.ס. בחדרו של המשיב בבית הוריו. באותו מקרים, המשיב דרש מע.ס. להוריד את מכנסיו, תחת איומים, ולמרות התנגדותו ותחנונו של ע.ס., המשיב הפשט בכך את מכנסיו של ע.ס. לאחר מכן, המשיב הוריד את מכנסיו וחיך בכוח את איבר מינו בין רגליו של ע.ס. המשיב ניסה להחדיר את איבר מינו לפיה הטבעת של ע.ס. ומלא הצלחה, המשיך לחקר את איבר מינו בין רגליו של ע.ס. עד שהגיע לשיפוק מינו.

בין השנים 2001-2002, במועד שאינו ידוע במדוק למדינה, בחדרו של המשיב בבית הוריו, המשיב הוציא את איבר מינו ממכנסיו וביקש מע.ס. "למצוץ לו". לאחר שסירב ע.ס., המשיב החדיר בכוח את איבר מינו לפיו של ע.ס. ועשה כן עד אשר הגיע לשיפוק מינו.

במספר הזדמנויות שונות, במקומות שאינם ידועים במדוק למדינה, היו המשיב, ע.ס. ואדם נוסף (להלן: الآخر) בبيתו של המשיב. המשיב הורה לע.ס. ולאחר מכן אורה לאחר, תוך שהוא מאיים עליהם. בנויגוד לרצונו, ע.ס. ביצע מין אוראלי לאחר כאשר מקבל המשיב החדיר בכוח את איבר מינו לפיה הטבעת של الآخر עד אשר הגיע לשיפוק מינו.

במועד שאינו ידוע במדוק למדינה, המשיב ומ.ע. - אשר הואשם והורשע יחד עם המשיב בהליך הפלילי שהתנהל נגד השניים - סיפרו את ראשו של ע.ס. בبيתו של המשיב. לאחר התעללות בע.ס. מצדיו של ע.ס., המשיב הפיל את ע.ס. על רצפת החדר, בעת בו, אחיז בצווארו וחנק אותו עד אשר ע.ס. חרחר והקיא. לאחר מכן, המשיב דרך על ידו של ע.ס. וסובב את רגלו בחזקה. המשיב נטל משקלות והניח אותה על גבו של ע.ס. בעודו שרוע על הרצפה. בשלב זה, ע.ס. התרומם מהרצפה והמשיב אחיז בצווארו בכוח בתנועת חניתה, הפילו על הרצפה וניסה להכניס את ראשו לפחות מלה גחלים לוחשות. המשיב גירר את ע.ס. לקצה החדר, הכרך חבל תלייה סביב צווארו ותלה אותו. המשיב משך בחזקה בחבל התליה עד שע.ס. נחנק וחרחר.

על פי עובדות פרט האישום השלישי, בשנת 2000 או בסמוך לכך, במועד שאינו ידוע במדוק למדינה, היו המשיב ואר.ב. בדירתו של המשיב. המשיב שלפ' אקדח, חימש אותו וירה כדור אחד על הרצפה ליד אר.ב. מיד לאחר מכן, דרכ' המשיב את האקדח, הצמיד אותו לראשו של אר.ב. והוא הודיע לו להוריד את גגדיו. אר.ב. סירב ובתגובה לטרובו, המשיב יירה באקדח לעבר רגלו של אר.ב. מלחמת הפחד בו אר.ב. היה שרווי, הוא הוריד את גגדיו ושכב על הרצפה בהתאם להוראותו של המשיב. המשיב התפשט, שכב על גבו של אר.ב. וחיכך את בו את איבר מינו. אר.ב. צעק והתנגד. המשיב ניסה להחדיר את איבר מינו לפיה הטענתו של אר.ב., ומשלא הצליח, המשיך לחcker את איבר מינו בגבו של אר.ב. עד שהגיע לסייע למינו.

כעבור מספר חודשים, במועד שאינו ידוע במדוק למדינה, בبيתו של המשיב, המשיב או אחרים מטעמו שכנעו את אר.ב. כי עליו להታפשט ולשכב ערום על יلد אחר. אחרי שאר.ב. עשה זאת, המשיב שכב על אר.ב. והחדיר בכוח את איבר מינו לפיה הטענתו של אר.ב. אר.ב. התנגד, בכה וצעק אך המשיב המשיך והחדיר את איבר מינו עד אשר הגיע לסייע למינו.

בחמשה מקרים שונים, במהלך השנים 2000-2002, במועדים שאינם ידועים במדוק למדינה, המשיב זימן את אר.ב. לבתו, תחת אiom כי יפרנס תצלומים שצילם בעת שביצע בו את המעשים המוניים. בעקבות איומי המשיב, אר.ב. הגיע לבתו. בכל אותן המקרים, המשיב החדיר בכוח את איבר מינו לפיה הטענתו של אר.ב. עד אשר הגיע לסייע למינו. המשיב איים על אר.ב. כי יפיז את התצלומים האמורים ברבים אם אר.ב. לא יביא לבתו ילדים נוספים על-מנת שיוכל לבצע בהם מעשים מגונים ומעשי סדום.

6. בהתאם להסדר הטיעון, המשיבណן למסר בפועל של 22 שנים ובהחלטה מאוחרת הוטל על המשיב גם עונש של מאסר מוותנה. המשיב הגיע ערעור על גזר דין, אשר נדחה ביום 4.7.2005 גדרי ע"פ 7841/03 על ידי בית משפט זה (השופטים א' ריבלין, מ' נאור וא' חיות).

7. ביום 31.12.2023 לקרה שחררו של המשיב מהמאסר, המרכז להערכת מסוכנות (להלן: המרכז) הגיע ליחידת הפיקוח הערכת מסוכנות בעניינו של המשיב כנדרש על פי סעיף 6 לחוק הגנה על הציבור (להלן: הערכת המסוכנות). המשיב סירב לבדוק לעצמי המרכז, לפיקח המרכז העירק את מסוכנות המשיב על בסיס נתונים המצויים בידו והתרשומות קליניות קודמות. לאחר שעמד על נתוני האישים של המשיב ומכלול נסיבות העניין, העירק המרכז את רמת המסוכנות המינית של המשיב כגבואה.

בהערכת המסוכנות נקבע, בהתבסס על בדיקותיו הקודמות של המשיב החל משנת 2007, כי המשיב הוא בעל סטייה מינית פדופילית וסטייה מינית הבופילית. כמו כן, נקבע כי המשיב עונה על אבחנה של סאדיזם מיני וכי לו קוויאישיות נרקיסיסטיים ואנטי-סוציאליים אשר באים לידי ביטוי באימפלסיביות,

באלימות, בקושי בדוחית סיפוקים ובסוף גירוש נמור. בנוסף, המרכז העיריר כי המשיב אינו מודע למניעו למעשה וכי יכולת השליטה העצמית שלו הינה נמוכה. כמו כן, צוין כי במהלך מסרו ביצע המשיב 11 עבירות ממשמעת, אשר כוללות תקיפה אסир. ניסיונות לשלב את המשיב בטיפול בתקופת מסרו לא עלו יפה מסיבות שונות. להערכת המרכז, משפטתו של המשיב תתקשה לזהות גורמי סיכון ולהוות גורם פיקוח ראוי עבורו.

8. יחידת הפיקוח בchnerה את עניינו של המשיב לאור הערכת המסוכנות שנערכה בעניינו, וביום 16.1.2024 המליצה להטיל על המשיב, בצו פיקוח, תנאים ומגבלות שונים למשך 5 שנים.

9. המדינה הגישה לבית המשפט המחוזי תל אביב-יפו בקשה למתן צו פיקוח לפי סעיף 12 לחוק הגנה על הציבור ולמתן סמכויות לקצין הפיקוח לפי סעיף 18(א), למעט סעיף-משנה (9), לאותו חוק. ביום 12.2.2024, הוציא מלפני בית המשפט (השופט א' הימן) צו זמני במסגרת התקבלה הבקשת המתן צו פיקוח לפי סעיף 12 לחוק הגנה על הציבור, בכפוף לכך שיוטר למשיב להתניע ברכב כאשר אדם אחר נוהג בו.

10. בהחלטת בית המשפט מיום 19.5.2024 - היא ההחלטה מושא העරר דן - בית המשפט נתן דעתו לרף הגבולה של המסוכנות המינית הנשקפת מהמשיב - בשים לב לכך שהלה סירב לשתף פעולה עם המרכז, וההערכת המסוכנות נשמכת על נתונים שאינם עדכניים - וشكل את התנאים ומגבלות אשר נתבקשו על ידי המדינה בהיבט של מידתיות. בית המשפט נעתר לבקשת המדינה להטיל על המשיב צו פיקוח לפי סעיף 12 לחוק הגנה על הציבור, על מרבית התנאים שהتابקוו בו, אשר היו מקובלים על המשיב. אולם, בית המשפט קיבל את התנגדות המשיב ביחס למספר מגבלות ותנאים שהتابקוו על ידי המדינה.

11. במסגרת זו, קבע בית המשפט - לצד תנאי הפיקוח הכלליים המנוים בסעיף 13(א) לחוק הגנה על הציבור, שעיקרם שיתוף פעולה בין המשיב ליחידת הפיקוח - שורה של תנאים ומגבלות נוספים אשר מהווים סלע המחלוקת בהליך הנוכחי. בית המשפט קבע באשר למשך תקופת הפיקוח, כי הצו יהיה תקף למשך 3 שנים, חלף 5 שנים שנتابקוו על ידי המדינה; באשר לגילאי הקטינים בתנאי הפיקוח המתייחסים לקטינים, נקבע כי התנאים המגבילים יחולו ביחס לקטינים בגילאי 10 ומעלה, ולא ביחס לקטינים באשר הם; באשר לקטינים בני-משפחה, שבקרבתם יוכל המשיב לשחות תחת פיקוח, נקבע כי לא יאסר עליו לשחות עם אחיוינו הקטינים, בכפוף לנוכחות בגין אשר יאשר על ידי קצין הפיקוח ואשר מודיע לעבירות בהן הורשע המשיב ולמגבלו - זאת, חלף התרת שהיא כאמור עם קטינים בני-משפחה מדרגה ראשונה בלבד; באשר לאיסור נשיה והחזקת של פריטים מסוימים, נקבע כי לא יאסר על המשיב להחזיק חבל, בניגוד לבקשת המדינה; באשר לאיסור נהיגה או נסיעה ברכב מנועי, נקבע כי נהיגת המשיב או נסיעתו ברכב מנועי יותרו בכפוף לכך שברכב בו ישמש המשיב ימצא אדם בגין

המודע לעבירות בהן המשיב הורשע - חלף האיסור הכללי של נהיגה או נסיעה ברכב אשר נתבקש על ידי המדינה; ובאשר למגבלות עבודה, נקבע, בניגוד לבקשת המדינה, כי לא יאסר על המשיב לעבוד בעבודה המאפשרת שהיא ביחידות עם גברים או יחסית מרות כלפי גברים.

12. להלן טבלה מסכמת אשר משווה בין התנאים והמגבלות המבוקשים על ידי המדינה לצו הפיקוח לבין אותם תנאים ומגבלות כפי שצומצמו בהחלטת בית המשפט:

ההחלטה בית המשפט	התנאים והמגבלות המבוקשים על ידי המדינה
שלוש שנים.	משר תקופת הפייקוח חמש שנים.
קטינים בגילאי 10 ומעלה.	גילאי הקטינים בתנאי הפיקוח המתיחסים לקטינים קטינים בני-משפחה בקרבתם יכול המשיב לשחות תחת פיקוח
יותר למשיב לשחות עם אחינו הקטינים.	קטינים בני-משפחה בדרגה ראשונה בלבד. אסור נשיאה והחזקת של פריטים אסור נהיגה או נסעה ברכב מנועי או הנהוג ברכב מנועי.
לא יאסר על המשיב להחזיק חבל. נ Hauptfeststellung ברכב מנוע יתרכז בכפוף לכך שברכב עם המשיב ימצא אדם בגין המודע לעבירות בהן הורשע.	אסור על המשיב להחזיק חבל. אסור על המשיב לנסוע או נהוג ברכב מנועי. אסור על נהיגה או נסעה ברכב מנועי או יחסית מרות כלפי גברים.
לא יאסר על המשיב לעבוד בעבודה המאפשרת ביחידות עם גברים או יחסית מרות כלפי גברים.	מגבלות עבודה בעבודה המאפשרת שהיה ביחידות עם גברים או יחסית מרות כלפי גברים.

مكان הערר שלפני.

טענות המדינה

13. לטענת המדינה, בית המשפט המ徇ז שגה כאשר לא הוציא מ לפני צו פיקוח עם כל התנאים והמגבלות שהתקשו על ידה. המדינה סבורה כי יש ליתן משקל משמעותי להערכת המסוכנות האחרונה בעניינו של המשיב חרף העובדה שהלה סירב לבדוק על ידי המרכז. זאת, נוכח ההלכות לפיהן במצב בו אין שיתוף פעולה מצדו של עבריין מיון יש להניח שהמסוכנות הנש��פת ממנה נותרה בעינה, ואין להשלים עם תוצאה בה הוא ייבנה מסירבו לבדוק על ידי המרכז. בנוסף, המשיב לא השלים הליך טיפול ואורחות חייו בקהילה לא נבחנו. בנסיבות אלו -vr טענת המדינה - יש להטיל מגבלות משמעותיות על המשיב אשר תאפרנה פיקוח אפקטיבי על מעשיו: פיקוח שהוא בו כדי להפחית את הסיכון הנש��ף ממנו, עבורין מיון, לקטינים, למתבגרים ולציבור באופן כללי.

14. לטענת המדינה, המגבלות שהתקשו על ידה הן מידתיות. המדינה מוסיפה וטענת כי מגבלות אלה มาZNות כראוי בין יכולתו של המשיב לנחל באופן סביר את שגרת חייו לבין אינטרס ההגנה על הציבור. המדינה סבורה כי בית המשפט שגה בהתאם למגבלות שבצו הפיקוח לצרכיו של המשיב, תוך הגברת הסיכון שנש��ף ממנו לציבור.

15. המדינה מפרטת וטענת כי ישנו הכרח למנוע מצב בו יהיה ברשות המשיב אמצעים זמינים לפגיעה בקרונות נוספים, וכי יש ליצור חיז בין קבוצות הסיכון: ילדים ומתבגרים.

• באשר לקטינים בני-משפחה בקרבתם יוכל המשיב לשחות תחת פיקוח - המדינה מצביעה עלvr קר שחייבינו של המשיב - בני 7-15 - דומים במאפייניהם לקורבנות שנפגעו מהמשיב בעבר, לטענת המדינה, בנסיבות בהן המשיב פגע בבני-משפחה שאינם משפחתו הגרעינית בעבר, כאשר על פי הערכת המסוכנות משפחת המשיב אינה יכולה להוות גורם מפרק עברו ובית הוריו היה מקום פוטנציאלי לפגיעה בנפגעי עבירה, וכן בהתחשב במסוכנות המינית הנש��פת מהמישיב - מתחייב כי אחינו המשיב לא יחשבו לבני-משפחה שבקרבתם יוכל המשיב לשחות תחת פיקוח.

• באשר לגילאי הקטינים בתנאי הפיקוח המתיחסים לקטינים - לטענת המדינה, בהינתן אבחןונו של המשיב כבעל סטייה מינית פדופילית וסטייה מינית הבופילית, ובהתאם העובדה שבתקופת מאסרו המשיב פנה לבני קבוצות גיל שונות על-מנת לספק את מאוויו המיניים - קטינים מתחת לגיל 10 אף הם בגדר קבוצה לה נש��ף הסיכון מהמשיב. לפיכך, בהתחשב בחוסר הישע של קטינים רבים, טענת המדינה כי יש להרחב את תחולתם של תנאי הפיקוח באופן שיחולו על קטינים באשר הם.

• באשר למגבלות עבודה - המדינה מצביעה עלvr קר שהמשיב פגע בעבר בנפגע עבירה לא רק כשהנפגע היה קטין, אלא גם אחרי שבגר; עלvr קר שבהערכת המסוכנות שנערכה למשיב הלה דיווח על משיכתו לבוגרים והביע חשש שם לא יכול טיפול רפואי הוא יפגע מינית באסירים בבית הסוהר; ועלvr קר שהמשיב אכן קיים יחס מיון עם אסיר אחר בבית הסוהר.

לפיכך, סבורה המדינה כי הטלת איסור על עובודת המשיב אשר מאפשרת שהיא ביחידות עם גברים או ייחסי מרות כלפי גברים, אינה בגיןו אמצעי גורף, אלא מענה מידתי לסתון מוגבר.

באשר לאיסור נהיגה או נסעה ברכב מוגבר - המדינה מצינית כי המשיב ביצע חלק מעבירותיו תוך שימוש בכלי רכב. בשים לב לרמת מסוכנותו של המשיב וחוסר יכולתו לשנות על מעשיו, המדינה סבורה כי לא ניתן לתת במשיב אמון בשימושו בכלי רכב, ועל כן לטענתה יש להטיל איסור גורף על המשיב לנוהג או לנסוע ברכב מוגבר, ולא ניתן להסתפק בפיקוח בגין נסוף שি�שה עמו בכלי הרכב.

באשר לאיסור נשיאה והחזקקה של פריטים - המדינה טוענת כי המשיב עשה שימוש בחבל ביציע חלק מההנושים בוגנים הורשע, זאת כדי ליצור אווירה של אלימות והפחדה אשר תשפייע על קורבנותיו, תאין את רצונם להתנגד למשיב ועל ידי כך להקל על ביצוע המעשים. לטענת המדינה, לנตอน זה יש להוסיף את אבחונו של המשיב כסדיסט מין. מטעמים אלה, טוענת המדינה כי הטלת איסור על החזקת חבל הינו הכרחי בהחלט בעניינה של המשיב.

באשר למשך תקופת הפיקוח - לטענת המדינה, נוכח מסוכנותו של המשיב, וכאשר המשיב מסרב להעמיד את עצמו לבדיקה של המרכז ואינו מראה פוטנציאלי לשיקום, היה על בית המשפט להטיל צו פיקוח למשך התקופה מרבית המותרת בדיון - 5 שנים.

השלמת טיעון

16. ביום 6.6.2024 קיימתי דיון בערר. באותו מועד, החלטתי כי ההכרעה בערר מצריכה השלמת טיעון בכתב בשתי סוגיות: 1) חלוצות של מגבלות המשפט המינהלי על בחינה שיפוטית של חוות הדעת המוגשות על ידי גורמי טיפול ממלכתיים בגדרו של הליך המתקיים לפי חוק הגנה על הציבור; וכן 2) שאלת בקשר להפיכת נתול ההוכחה, אשר עולה נוכח סירובו של המשיב לשתף פעולה עם גורמי הטיפול האמורים.

17. בעלי הדיון הגישו את טיעוניהם בכתב, כאמור בהחלטתי.

18. עמדת המשיב היא כי הסוגיות דלעיל אין מתעוררות בהליך דין, וממילא אין להן זכר בהחלטה מושא הערר ובעונות הצדדים, כפי שנטענו בערכאה קמא. לפיכך, טוען המשיב כי אינו צריך להידרש לסוגיות אלה. כמו כן טוען המשיב כי תפקידו של בית המשפט בהליך שעוניינו הוצאה צו פיקוח לפי סעיף 12 לחוק הגנה על הציבור אינו מוגבל לביקורת שיפוטית מינהלית - שכן הגורמים הטיפוליים- המקצועיים שמחווים את דעתם בהליך זה אינם פועלים כאנשי שרה וains מקבלים החלטות בדבר

הוצאתו של צו פיקוח. המשיב מוסיף וטען כי פרשנותו של חוק הגנה על הציבור אשר מקנה לגורמי המקצוע כאמור סמכות לקבל החלטות בנוגע לרף המ██וכנות של עבריini מין והגבליות שיש להטיל עליהם במסגרת צו פיקוח, כשהחלטות אלו כפופות לביקורת שיפוטית מינימלית, הינה מנוגדת לעיקרון החוקיות ואינה תואמת את הוראות החוק והפסיקה. המשיב ציין כי בית המשפט הוא הרשות הראשונה והיחידה שמוסמכת לקבל החלטות בדבר הוצאה צו פיקוח. עוד טוען המשיב כי המ██מכים המוגשים על ידי גורמי המקצוע הללו אינם עומדים לבדוק: לפי סעיף 16 לחוק הגנה על הציבור, בית המשפט רשאי לבסס את החלטתו הנוגעת לצו הפיקוח ותנאיו על מידע נוסף אשר מתקיים מהגורמים המנויים בסעיף 3(א) לחוק הגנה על הציבור.

19. המשיב מדגיש את העובדה כי בצו הפיקוח טמונה פגעה מרחיקת לכת בזכות היסוד של אדם בן חורין אשר הורשע בעבר בעבירה פלילית וסימן לרצות את עונשו. לטענתו המשיב, תוצאה חמורה זו מחייבת את בתי המשפט למנוע פגעות בלתי הכרחיות בזכויות היסוד של האדם, שביחס אליו מבקשת המדינה להוציא צו פיקוח. הגבלת סמכותם של בתי המשפט לביקורת מינימלית לא מאפשר זאת, ועל כן אין לקבללה.

20. באשר לנintel ההוכחה, המשיב טוען כי לシリבו של עבריין מין להיבדק על ידי המרכז יכול שתהיאנה השלכות רק ביחס להשגוותיו על הערכת המ██וכנות שנייתה בעניינו, ולא על צו הפיקוח ותנאיו. המשיב מוסיף ומבהיר כי הוא אינו חולק על מסוכנותו ואין בכך טענות כלפי הערכת המ██וכנות שנערכה בעניינו. לדברי המשיב, טענותיו בהליך דין מכוננות אך ורק אל מידות המגבליות והתנאים שהומלכו על ידי יחידת הפיקוח ואומצו על ידי המדינה.

21. לבסוף, ואחרי שהתרתתי למשיב לשוב ולהשלים את טענותיו בהיבט הפרטני, חזר המשיב על האמור בהחלטתו של בית המשפט המחווזי, שכאמור קבוע כי התנאים והגבליות אשר הומלכו על ידי יחידת הפיקוח אינם מידתיים ופוגעים בחירותו יתר על המידה ושלא לצורך. המשיב סבור כי החלטה זו היא החלטה נכונה וביקש שלא אתערב בה.

22. בפרט, העלה המשיב טענות כדלקמן:

• באשר לקטינים בני-משפחה בקרבתם יוכל המשיב לשחות תחת פיקוח - המשיב טוען כי אין טעם להבחינה בין קטינים בני-משפחה מדרגה ראשונה לבין אחיהם. לטענתו, קבלת עמדת המדינה תמנע מהם לשחות במחיצת משפחתו בחגים ובארוחות משפחתיות, דבר אשר יגרום לביוזו וניתוקו משפחתו באופן שעלול לסכל את שיקומו.

• באשר לגילאי הקטינים בתנאי הפיקוח המתיחסים לקטינים - לטענתו המשיב, אבחןנו כסובל מסוימת מינית פדופילית איינו רלבנטי לקטינים מתחת לגיל 12. לטענתו, אף מהערכת המ██וכנות עולה כי מסוכנותו רלבנטית רק ביחס לקטינים בגילאי 12 ומעלה. המשיב טוען כי

החלת הגבלות הנוגעות לקטינים ביחס לכל קטין וקטין, אינה נדרשת ואינה מידתית.

באשר לאיסור נשיה והחזקת של פריטים - המשיב טוען כי חרב העובדה שעשה שימוש בחבל לצורכי ביצוע העבירות, מדובר בחפץ המשמש אנשים, דבר שבשגרה, למטרות רבות ומגוונות, וכן מדובר בתנאי לא מידתי. עוד טוען המשיב כי הערכת המסוכנות לא התקיימה לחבל כאמור שmag'or את מסוכנותו.

באשר לאיסור נהיגה או נסעה הרכב מנועי - המשיב מצין כי בית המשפט המחויז מיתן תנאי זה על-מנת להבטיח לו נידות מינימאלית, ובכלל זה כדי לאפשר לו להסיע את הוווי הקשיים לטיפולים רפואיים. המשיב טוען כי בנסיבות המדינה, לא מתחייב מהערכת המסוכנות כי כלי רכב עשוי לשמש כאמצעי להגברת תחושת השליטה של המשיב בקרובן ולהעצים את מסוכנותו. בהקשר זה, המשיב מפנה לפסיקה לפיה בבית המשפט נוטים להסתפק, במקרים דומים, בנסיבותיו של מפקח הרכב.

באשר למגבלות עבודה - המשיב מדגיש כי העבירות שביצע בוצעו כלפי קטינים ולפיכך, לטענתו, אין קשר בין מגבלה האוסרת שהייתה בנסיבות עם גברים או יחסית מרות כלפי גברים, במסגרת עבודה, לבין הסיכון הנש锴 ממנו. המשיב מוסיף וטען כי בהיעדר הגבלה כללת על שהייתו עם גברים בכל המוגשות, אין הצדקה להגבלה כזאת במסגרת עבודה. בהקשר זה טוען המשיב כי העבירה שהוא קיים יחסית מין עם בגין אינה מבוססת סיכון לביצוע עבירות מין. מכל מקום, לטענתו, מדובר בהגבלה גורפת ובעייתית אשר תמנע ממנו אפשרות לעבוד בעבודה כלשהי.

באשר למשך תקופת הפיקוח - לטענת המשיב, ההחלטה העקבית הבחירה כי יש להימנע מהוצאת צווי פיקוח לתקופה מקסימלית של חמיש שנים באבחנה אחת. בהקשר זה, המשיב מפנה ל"כללים אתיים ומקצועיים להערכת מסוכנות של עבריני מין" שקבע משרד הבריאות, לפיהם הערכות מסוכנות תקופת, בדרך כלל, במשך שנתיים.

23. עמדת המדינה היא כי ההליך למתן צו פיקוח הינו מינהלי במהותו, גם שיש לו זיקה להליך פלילי. על פי חוק הגנה על הציבור, הסמכות להוצאה צו פיקוח, על תנאי, וקביעת סמכויות קצין הפיקוח מכוחו - מוטלת על בית המשפט. המדינה טוענת כי בית המשפט שיקול דעת עצמאי להחלטת בבקשת לאחר ששמע את טיעוני הצדדים, על יסוד הערכת המסוכנות, המלצהויה של יחידת הפיקוח, בקשה המדינה ונתונים נוספים בעניינו של עברין המין.

24. עוד טוענת המדינה כי להערכת המסוכנות מעמד בכורה בהליך כאמור, וכך גם להמלצת יחידת הפיקוח הנגזרת מהערכת המסוכנות. המרכז ויחידת הפיקוח הם גורמים סטטוטוריים בעלי מומחיות וניסיון ייחודיים בתחום זה, אשר הנהנים מחזקת תקיןות.

25. באשר לנטול ההוכחה במקרים של סירוב העבריין לשתף פעולה עם הגורמים הטיפוליים - המדינה טוענת כי חוסר שיתוף-פעולה כאמור יוצר חשש מוגנה למוועדות (recidivism) לביצוע עבירות בגין - הוא החשש שצורך ההחלטה נועד למנוע. קבלת המלצות מעת ייחידת ההחלטה בדבר תנאי ההחלטה והמעקב המומלצות בעברין המין היא בוגדר חובה ותנאי מוקדם להוצאתו של צו פיקוח (ראו, בפרט: סעיפים 6(א) ו-13(ב) לחוק הגנה על הציבור). המדינה טוענת כי חוסר שיתוף הפעולה של עבריין בגין עם גורמי המקצוע מלמד על חששו כי מצאי ההחלטה יובילו להחמרה בעמדות הגורמים המקצועיים באשר לרמת המסתכנות הנש��ת ממנו - החמרה שהיא בה כדי להשפיע על תנאי צורך וחומרת המוגבלות שצורך זה יטיל על העבריין. מטעמים אלה, סבורה המדינה כי כאשר עבריין המין מונע בהתנהגותו שלו את התאמת צורך ההחלטה למסוכנותו - לא יהיה בידו לשכנע את בית המשפט כי ראוי לצמצם את תנאי של צורך ההחלטה המבוקש בעניינו. כפועל יוצא מכך, טוענת המדינה כי התערבות בית המשפט בעמדת הגורמים הטיפוליים והמקצועאים, כאשר עבריין המין אינם מתיצבים לבדיקותיהם, צריכה להיות מצומצמת ביותר. המדינה מוסיפה וטוענת כי עדותה זו עולה בקנה אחד עם תכליתו של חוק הגנה על הציבור, עם עקרונות המשפט המינורי ועם הכלל הקובל שבמקרים גבולי הCAF תיטה לטובת הגנה על הציבור.

דין והכרעה

26. אחרי שמייעת טענות הצדדים ועיוון בכתביהם שהונחו לפני, הגיעו למסקנה כי דין הערע להתקבל באופן כמעט מלא. הנני סבור כי מן הדיון לבטל את ההחלטה מושא הערע וליתן במקום צורך אשר מכיל בתוכו את כל התנאים והמוגבלות אשר נתבקשו על ידי המדינה כאמור בפסקה 12 לעיל. לצד זאת, מן הדיון לאשר את החלטת בית המשפט המחויז אשר קבעה כי צורך ההחלטה יעמוד בתוקפו במשך 3 שנים, ולא במשך 5 שנים כבקשת המדינה.

אפרט את טעמי.

27. המשיב לא שיתוף פעולה עם הגורם המקצועי המופקד מכוח חוק הגנה על הציבור על הערכת המסוכנות המינית אשר נשקפת ממנו באופן כללי ובפרט לציבור הקטנים והמטופרים. לנוכח אי-shitoph פעלאה כאמור, ולאור המעשים המזעירים אשר הובילו להרשעת המשיב בעבירות בגין חמורות ביותר - מן הדיון להניח לחובתו כי מסוכנותו עודנה נמצאת ברף גבוהה מאד וכי עסקינו בעברין בגין מין שעודנו מהוות סכנה לקטינים, למטופרים ולציבור בכללו. כפועל יוצא מהנחה זו, מגבלות שראוי להטיל על המשיב מכוחו של חוק הגנה על הציבור צרכות להיות מותאמות לרמה גבוהה מאד של מסוכנות מינית - כמו שנאמר: בררי ושםא - בררי עדיף.

28. בית המשפט המחויז לא ביסס את ההחלטה מושא הערע על הנחה זו, ובכך טעה. כפי שאסביר

להלן, בית המשפט המחויז צריך היה לאמץ את כל המלצותיה של ייחית ההחלטה, למעט המליצה שענינה תקופת ההחלטה, אשר לטעמי צריכה לעמוד על שלוש שנים, ולא על חמישה שנים.

מהות ההליך של פיקוח על עבריין מין

29. היליך של פיקוח על עברין מין, אשר מתקיים בגדרו של חוק הגנה על הציבור, הינו המשכו של היליך הפלילי שמעורב בתוכו כללים של משפט מינהלי. במקומו של היליך זה עומד עברין מין אשר כבר ריצה את עונשו, ועל ידי כך שילם את חובו לחברה, ואשר מבקש לשים את עברו מאחריו ולפתח דף חדש בחיו. לצדיו השני של המתרס עומדת אוכלוסייה חפה מכל פשע - אשר מורכבת מגברים, נשים, מקטינים וממתבגרים - שהעברין עלול לפגוע מינית בה, בבניה ובבנותיה, אם יחוור לסתורו ויפעל לפי דחפיו. חוק הגנה על הציבור מגן על אוכלוסייה זו על ידי הגבהתו וחיזוקו של המתרס החוצה בין העברין. החוק מטיל אחריות לחיזוק המתרס והגבהתו על המרכז ועל ייחידת ההחלטה. שני הגורמים הללו מגבשים הערכות והמלצות מ揆ומיות לקביעתן של מגבלות אשר תוטלנה על עברין מין אחרי שחרורו מהכלא. מגבלות שהומלכו על ידי ייחידת ההחלטה בהתבסס על הערכת מסוכנותו של העברין, שכאמרור נעשית על ידי המרכז, נבחנות על ידי בתי המשפט. בסופה של יום, בית המשפט הוא זה שמחלט אלו מהמגבלות תוטלנה על העברין ולאיזה פרק זמן, בהינתן החובה למזער את הפגיעה בחירותו, בפרטיותו ובחופש העיסוק שלו, ככל שניתן (ראו: סעיפים 6(ב)-(ד), 12, 13, 14(ב)-(ד), 16, 18, 20, 20כז, 20כט-20כט לחוק הגנה על הציבור; וכן בש"פ 962/10 חורב נ' מדינת ישראל, פ"ד סג(3) 638, פסקאות 21-25 (2010) (להלן: עניין חורב)).

30. מהות ההליך להוצאה צו פיקוח נבחנה על ידי השופט נ' הנדל בבש"פ 2703/14 פלוני נ' מדינת ישראל (19.6.2014); ואלה הם הדברים שנאמרו על ידו:

באשר לעתדת המדינה, לפיה מדובר בהליך מעין אזרחי-מנהלי בשל העדר יסוד האשמה, יצוין כי אכן מטרתו של צו הפיוקח היא להגן על הציבור, ולא לקבוע את אשמתו של הנאשם או להענישו. ברם, הוואיל ומדובר בהליך הנובע מהרשעתו של הנאשם, ומתמקד בו, סבורני כי הסיווג המתאים להליך הוא בשדה המשפט הפלילי, ולא בשדה המשפט האזרחי-מנהלי. אין די בהעדר יסוד אשמה במוקד ההליך בכך לسوוגו כازרחי-מנהלי. על מנת להמחיש את הדבר, די להזכיר את טיב הנסיבות שניתן להטילת על הנאשם על פי סעיף 13 לחוק הגנת הציבור, כגון מעצר בית חלקי בפועל - "מגבלה על הימצאות מחוץ למקום המגורים בשעות מסוימות". מגבלה כזו מבלייטה את התאמת סיווג ההליך לתחום המשפט הפלילי. אף ענינו של החוק - הגנה על הציבור מפני מבצעי עבירות מיון - משיר את ההליך לתחום המשפט הפלילי, גם שעסקין במלואכת שיפוט שונה מקביעת הכרעת הדין או גזר הדין" (ראו: שם, בפסקה 3; *הדגשה הוספה - א.ש.*).

31. דברים אלה אושרו באחרונה על ידי השופט י' עמית בבש"פ 24/2568 פלוני נ' מדינת ישראל

: (23.5.2024)

"לטעמי", "השדה המגנטי" שבו פועל החוק ומכוחו ניתנים צווי פיקוח, קרוב יותר לקוטב הפלילי מאשר לקוטב המינמלי. בעניין זה, אין לי אלא להזכיר לדבורי של השופט הנדל בעניין פלוני, אליהם הפנה גם המבקש [...] (ראו: שם, בפסקה 8; ההדגשה הוספה - א.ש. ראו גם: דנ"פ 4643/24 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (15.7.2024)).

32. סיוג ההליך כפלילי בעיקרו משליך על קביעת מעמדם של המרכז ויחידת הפיקוח ושל חוות הדעת והמלצות שגורמים מקרים רבים אלה מגבשים ומגישים בבית המשפט. סיוג זה של ההליך גם מתוווה את פועלם של בתים המשפט אשר דנים בהוצאת צווי פיקוח ובקביעת תנאים של צוים אלו כערכאה דיןונית וכערכאת ערר.

בנושאים אלה עוסוק עתה.

מעמדו המשפטי של המרכז להערכת מסוכנות

33. הערכות מסוכנות שהמרכז מגבש ביחס לעבריין מין, אשר מוגשות על ידי המדינה לבית המשפט, כשהמתבקש להוציא צו פיקוח בהתאם להמלצתו של ייחידת הפיקוח, הן בגדר חוות-דעת מומחה. כך עולה מעצם מהותה של הערכת מסוכנות כפרי עובdotו של גורם טיפול-מרקזוי. כך עולה גם מהאמור בסעיף 7 לחוק הגנה על הציבור אשר קובע כי על הערכת מסוכנות כאמור תחולנה ההוראות של סעיף 26(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971, שמטפל בחקירות מומחים ועובדיו ציבור בבית המשפט (ראו: בש"פ 9220/9 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (6.1.2011) (להלן: בש"פ 10/9220; וכן בש"פ 7845/21 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 11-14 (14.12.2021) (להלן: בש"פ 21/7845)).

34. מצב-דברים זה תואם את הגישה הרווחת במערכות משפט מקבילות. למשל, בית המשפט העליון של מדינת אילינוי, אריה"ב, הכיר במעטה של הערכת מסוכנותו של עבריין מין כעדות מומחה קבילה לכל דבר:

"After careful consideration, we emphatically agree ... that ... actuarial risk assessment ... is generally accepted by professionals who assess sexually violent offenders and therefore is perfectly admissible in a court of law." In re Commitment of Simons, 821 N.E.2d 1184, 1192 (Ill. 2004).

35. זאת ועוד: לאחר שמעיר המסוכנות - המרכז - הוא גורם מקצועי-ממלכתי או, למצער, גורם מקצועי במינוי ממלכתי אשר פועל תחת פיקוח ממלכתי (ראו: סעיף 5 לחוק הגנה על הציבור), יש לראותו כושא ערך למומחה ניטרלי מטעם בית המשפט (ראו והשוו: [ע"א 916/05](#) כדר נ' הרישנו, בעמוד 30 (28.11.2007); וכן [בש"פ 2819/24](#) פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 15; ובש"פ [7845/21](#), בפסקה 11; ובש"פ [2819/24](#) פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (30.4.2024)).

מעמדה המשפטי של יחידת פיקוח על עבריini מין

36. יחידת הפקוח היא גופ סטטוטורי שהוקם מכוח סעיף 11 לחוק הגנה על הציבור. אחד מתפקידיה של יחידה זו הוא "להמליץ לפני בית המשפט, על פי הערכת מסוכנות, על תנאי פיקוח ומעקב לעבריini מין" (ראו: סעיף 11(2) לחוק הגנה על הציבור).

37. דברי ההסבר להצעת חוק עבריini מין (הגנה על הציבור), התשס"ב-2002, ה"ח 3180, 992-993 - הצעת החוק המקורי אשר הולידה את חוק הגנה על הציבור - אינם מתיחסים למעמדה המשפטי של יחידת הפקוח. כך הוא גם לגבי דברי ההסבר להצעת חוק הגנה על הציבור מפני עבריini מין (תיקון), התש"ע-2010, ה"ח הממשלה 173, 164, 475 (להלן: דברי ההסבר לתיקון מס' 3 לחוק).

38. התיחסות חלקית למעמדה המשפטי של יחידת הפקוח ניתן למצוא בפסקה. השופטת ד' ברק-ארץ התיחסה בקצרה לעניין זה ב文书號 8309/14 מדינת ישראל נ' פלוני (13.1.2015) (להלן:文书號 8309/14); ואלה היו דבריה:

"[...] סעיף 11 לחוק הגנה על הציבור מציין "יחידת פיקוח" האחראית על הפקוח וالمعקב על עבריini המין, וכן על ניהול מרשם, התעדכנות שוטפת מול המצויים במעקב, ומתן המלצות לבית המשפט על תנאי הפקוח על עבריini מין לפי הערכת המסוכנות בעניינם. מינו קציני הפקוח והכשרתם מוסדרים בסעיף 17 לחוק הגנה על הציבור וכן בתקנות הגנה על הציבור מפני עבריini מין (יחידת פיקוח), התשס"ז-2006. כפי שטעה המדינה, בצדק, קציני הפקוח אינם שוטרים, אלא נמנים עם צוות שירות בתפקידם אשר מטרתם לפקח על עבריini המין, תוך שימוש בסמכויות לצורר וכך ולצורך קיום מטרות החוק [...]" (ראו: שם, בפסקה 32; הגדשה הוספה - א.ש.).

39. מכאן ניתן למדוד כי יחידת הפקוח היא אחת מזרועות התביעה אשר ניצבת מול העבריין בהליך אדברסרי שענינו הוצאה צו פיקוח, כשהמילה "נגד" חוצה ביניהם כגרזן. לפיכך, שלא כמו במקרה של רשות מינימלית אחרת, שאינה פועלת להגבלת חירותו של אדם, חזקת התקינות המינימלית אשר חלה ברגיל על פעולם של מוסדות השלטון (ראו: יצחק זמיר הסמכות המינימלית כרך ד, 2788-2786

(2017) הולכת ונחלשת. היחשווותה של חזקה זו באה לידי ביטוי בשני היבטים. ראשית, בהטעורר ספק ממשי לגבי נכונות האמור בהמלצתה של יחידת הפיוקה, בית המשפט ייטה לדוחות את המלצה ולקבל החלטה לטובת חירותו של העבריין, שכאמרור כבר ריצה את עונשו. במקרים כאלה, החלטת בית המשפט תהא דומה להחלטות שעניןן מעכער עד תום ההליכים, אשר מתקבלות במקרים בהם עליה ספק ממשי לגבי מסוכנות הנאשם כחלק מעיליה למעכערו (ראו והשוו: [בש"פ 980/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 13-14](#) 14-18.2.2014); [בש"פ 6766/22 ساعפין נ' מדינת ישראל, פסקאות 11-13](#) 13.11.2022); וכן [בש"פ 7175/23 עבד אל חי נ' מדינת ישראל, פסקאות 5-8](#) 8-13.10.2023)).

שנית, כאשר חזקת התקינות נופלת בעקבות הפרה בוטה של זכויות הפרט על ידי המשטרה או הتبיעה - כדוגמת הסתרת ראיות או ניסיון מכoon להטעות את בית המשפט בובאו ליתן צו פיוקה - הסנקציה אשר תופעל נגד המדינה תוחמר בהתאם ויכול שתגיע לכדי הסרת המגבלות שהמדינה מבקשת להטיל על העבריין בוצאתו מן הכלא (ראו והשוו: [בש"פ 1378/20 זגורו נ' מדינת ישראל, פסקאות 57-60 להחלטתי](#) 7.4.2020)).

40. בהתאם לכך, נקבע [בש"פ 9220/10](#) כי עמדתה של יחידת הפיוקה באשר לתוכנו של צו הפיוקה אשר יוטל על העבריין והמגבלות שתיכללה בו - היא בוגדר המלצה בלבד, המלצה שאינה שונה במידה מהמלצת התובע באשר לעונש שרואיו לגזר על הנאשם. מטעם זה, בית המשפט המשיר וקבע כי אין לחזור את יחידת הפיוקה על המלצהה וכי יש לאפשר לتبיעה ולסניגוריה לטעון את טענותיה בעד ונגד תנאי הפיוקה השונים אשר הומלכו על ידי הייחידה.

כפי שהסביר שם על ידי השופט נ' הנדל:

"נותרה סוגיה אחת, והוא אי מתן הזדמנות לסניגור לחזור את הגורם מטעם יחידת הפיוקה במסגרת הדיון בבקשת בית המשפט קמא. נושא חקירת אנשי מקצוע בהליכים המתנהלים לפני בית המשפט לובש צורות שונות. במקרה אחד, עומדת המומחה שמסר חוות דעת במהלך שימוש המשפט הפלילי, אותו ניתן לחזור בזכותו בחקירה נגדית. אין זה משנה אם מדובר במומחה בעל תפקיד רשמי דוגמת פסיקיאטר מחויזי המביע דעתו, למשל, בדברCSIוות המשפטית של נאשם לעמוד לדין. במקרה השני, ניצב גורם מקצועני אשר אין זה נהוג או מקובל לחזור בחקירה נגדית. לדוגמה, קצין מבון המכון הפסיכיאטרי בשלב המעצר או לקרהת מתן גזר הדין (ראו תקנות המבחן (שירותי המבחן), התשי"ט-1959, וסעיף 191(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, המسمיך את בית המשפט "להרשאות לבורי הדין להציג שאלות למי שעריך את הכספי"). השוני בין שתי קבוצות אלה נסוב סביר בשלב המשפט - הכרעת הדין לעומת דין במעצר או גזר דין; תוכן הדברים -CSIוותם של נאשם לעמוד לדין ואחריותו בפליליים, לעומת המלצה לעניין העונש או התאמת חלופת מעכער למקרה; והוראה שבדין לעומת שתיקת הדין".

בاهילך לפי חוק ההגנה על הציבור קיימים שני גורמים מחייבים ראויים לציון. האחד - מעריך מסוכנות אשר חייב להיות אחד מלאה - רופא פסיכיאטר, פסיכולוג, עובד סוציאלי או קריימינולוג קליני (סעיף 5 לחוק ההגנה על הציבור). מעבר לכך, רק גורם מחייב כאמור, שמוña לתפקיד על ידי שר הבריאות ושר הרווחה וקיבל הכשרה מתאימה, יוכל לשמש כמעיריך מסוכנות. الآخر - גורם מטעם יחידת הפקוח, המוסמך לבצע פיקוח ומעקב על עבריינו מין ולק"ם קשר שוטף ותDIR עימים. תפקידו הנוסף הוא "להמליץ בפני בית המשפט, על פי הערכת מסוכנות, על תנאי פיקוח ומעקב לעבריין מין" (סעיף 11 לחוק ההגנה על הציבור, וראו גם סעיף 18 לחוק). בא-כח המדינה הבahir כי הנהול הק"ם הוא קיום חקירה נגדית של מעריך המסוכנות על ידי הסנגוריה, אך לא של הגורם מטעם יחידת הפקוח. הסניגור מסתיג מסגירת הדلت בפני חקירה נגדית של הגורם האמור.

דעתי היא שיש לאמץ את גישת המדינה בנדון. הגישה רואיה מנימוק פורמלי ומnimok מהותי. הנימוק הפורמלי מצוי בסעיף 7 לחוק ההגנה על הציבור: "קיבל בית משפט הערכת מסוכנות...יחולו הוראות סעיף 26(א) לפיקודת הריאות [נוסח חדש], התשל"א-1971". סעיף 26(א) לפיקודת הריאות כתורתו "חקירה בעל-פה" ומציין בו כוחו של בית משפט למצוות כי מומחה או עובד ציבור יחקיר בבית המשפט. הדיון סלל את הדרך לחקירותו הנגדית של מעריך המסוכנות. מנגד, אין הוראה דומה ביחס ליחידת הפקוח. הנימוק המהותי קשור לאופי תפקידיה של היחידה, לעומת מעריך המסוכנות. האחרון עוסק בהערכת עבריין המין על פי שיקולים מחייבים. המדבר למעשה בחווות דעת שנערכה על פי דין. למשל, בחינת קווים באישיותו של עבריין המין או הערכת קנה מידה מחייב לנבוי התנהגות עתידית. זאת על סמך מומחיות מחייבת. מעריך המסוכנות משתמש כמומחה לעניין מסוכנותו של עבריין המין. [...] מן העבר האחר, עמדת יחידת הפקוח לגבי תוכנו של צו ההחלטה הינה בגדר המלצה. על סמן חוות הדעת של מעריך המסוכנות, ממליץ גורם מטעם יחידת הפקוח על תנאי פיקוח ומעקב (ראו סעיף 11(2) לחוק ההגנה על הציבור). אפשר אף להשווות המלצה כזו ל"המלצת" התובע לפני בית המשפט לגבי העונש הרاءו לגורע על נאשם. כדי שלא נראה שתצמיחה תועלת בחקירות התובע או הסניגור הטוען לעונש, כך גם לגבי חקירת הגורם מטעם יחידת הפקוח. העניין יגרר לוויכוח גרידא. כמובן, אין זה אומר שהמלצת הגורם מטעם יחידת הפקוח הינה בבחינת "זהה ראה וקדש". ההיפך הוא הנכון. אחת ממטרות ההיליך המתנהל לפני בית המשפט היא לאפשר לתביעה ולסנגוריה לטעון את טענותיהן בעד ונגד תנאי פיקוח שונים. זהה המוגרת המתאימה לסנגוריה להתמודד עם עמדת יחידת הפקוח. על כן, אינני סבור שנפללה שגגה באית מתן הרשות לsnsigor לחקור את הגורם מטעם יחידת הפקוח. (ראו: שם, בפסקה 9; חלק מההדגשות הוסיף - א.ש.).

41. בבש"פ 8763/12 פלוני נ' מדינת ישראל (23.12.2012) (להלן: ב"ש"פ 8763/12), חזר השופט י' עמית על העיקרון לפיו בית המשפט אינו כפוף להמלצתה של יחידת הפקוח ואינו נסמך עליו (במובן של deference) בהחלטתו:

"[...] אזכור כי ייחידת ההחלטה היא אך הגוף הממליץ, ובית המשפט הוא שטטיל את צו ההחלטה כערכאה מחייבת ראשונה. לכן, מבחינת היקף הביקורת השיפוטית, אין מקום להבחין בין ערך בזכות על פי החוק, לבין הליכי ערך אחרים הנדרנים בבית משפט זה כדוגמת ערך עד מעצר עד תום ההליכים לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכיות אכיפה - מעצרם), התשנ"ו-1996, או ערך לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי, התשמ"ב-1982, לעניין חומר חקירה.

[...]

בא כוח העורר הלין על הפרקטיקה לפיה המרכז להערכת מסוכנות מנתה את מסוכנותו של עבריין המein מבלי ליתן המלצה בדבר תקופת ההחלטה והיקף ההחלטה, ואלו נקבעים על ידי ייחידת ההחלטה. ברכם, פרקטיקה זו מעוגנת בלשון סעיף 11(2) לחוק הקבוע כי אחד מתפקידיו ייחידת ההחלטה הוא "להמליץ לפני בית המשפט, על פי הurement מסוכנות, על-תנאי פיקוח ומעקב לעבריין mein". כאמור, בית המשפט איננו כפוף להמלצת ייחידת ההחלטה ולתנאים ומוגבלות שנתקבשו במסגרת (בש"פ 09/1179 פלוני נ' מדינת ישראל, בסעיפים 10-11 להחלטתו של השופט ס' ג'ובראן (24.2.2009)) (ראו: שם, פסקאות 19-20; ראו עוד: בש"פ 4223 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (4.8.2013) (להלן: בש"פ 3/2065 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (9.4.2017); וכן בש"פ 13/4223 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (9.4.2017)).

תקמידו של בית המשפט במתן צו פיקוח לפי סעיף 12 לחוק הגנה על הציבור

42. סעיף 13 לחוק הגנה על הציבור מבחן בין תנאי של צו ההחלטה שבית המשפט חייב לקבוע - תנאים שעיקרים חובת התייצבותו של העבריין בפני ייחידת ההחלטה וכן מפגשים ושיטות פעולה שלו עם קצין ההחלטה - בין אלו שבית המשפט רשאי לקבוע בנוסף לתנאי החובה. תנאי החובה מפורטים בסעיף 13(א) לחוק הגנה על הציבור, ואילו תנאי הרשות - אותן יכול בית המשפט לקבוע אחריו שקיבל את המלצות ייחידת ההחלטה בדבר תנאי ההחלטה ומעקב המומלצים, "אם סביר שהקיים קשור בין המגבלה הקבועה בתנאים לבין הסיכון הנש�� מעבריין mein לבצע עבירה מיין נוספת" - מוסדרים בסעיף 13(ב) (ראו: בש"פ 7/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה ד(4) (24.9.2007); וכן עניין חורב, פסקה 16).

43. סעיף 13(ג) לחוק הגנה על הציבור קבע כי תנאי צו ההחלטה יקבעו בהתחשב ברמת הסיכון הנש�� מעבריין mein לביצוע עבירות נוספות (ראו: דברי ההסבר לתיקון מס' 3 לחוק, בעמ' 173). הוראת סעיף 13(ג) לחוק הגנה על הציבור קובעת סיג חשוב אשר מעתיק לתוך ההסדר את העיקרון של "מצער הפגיעה בחירות" המuongן בסעיף 1(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכיות אכיפה - מעצרם), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרם) ובסעיף 8 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו:

"בית המשפט יקבע את תנאי ההחלטה והמעקב כאמור בסעיף קטן (ב), בהתחשב ברמת הסיכון הנש��ת מעבריין המין לביצוע עבירה בגין נספת [...]; ואולם לא יורה בית המשפט על הכללתו של תנאי מסוים בצו ההחלטה אם ניתן להשיג את מטרת ההחלטה והמעקב באמצעות תנאי אחר שפגיעתו בעבריין המין פחותה". (ההדגשה הוספה - א.ש.; לפועלו של העיקרון של מזעור הפגיעה בחירות בגדרו של חוק המעצרים, ראו: בש"פ 248/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 12-13 (2.2.2020)).

44. העיקרון של מזער הפגיעה בחירות, נמצא את ביטויו בסעיף 13(ג) לחוק הגנה על הציבור, מכיל בחובו דרישת מידתיות. כפי שקבעה השופטת א' פרוקצ'יה בעניין חורב, בחינת צו ההחלטה, לרבות תנאי, כפופה לשלוות מבחני המדדיות, ואין רשותה לכך שהתנאים הוצעו כפי שהוצעו על ידי יחידת ההחלטה. דברים חשובים אלה מצאתי לנכון לצטט בהרחבה:

"הוראות החוק משקפות את המתח והנגדוד בין האינטרסים המתנגשים האמורים הטמונים בהסדר הנוגע לצווי פיקוח המוצאים בעניינו של אדם שריצה את מלא עונשו ו יצא לחפשי. במסגרת האיזון הנדרש בין השיקולים הנוגדים, החוק מחייב זהירות וריסון מיוחדים בעצם הפעלת הסמכות השיפוטית להורות על מתן צו פיקוח. בעניין זה, נדרשת הקפדה יתרה בעצם עשיית השימוש באמצעות צווי פיקוח, ובעניין זה נדרש שלא לחרוג מעבר לצרכים החיווניים בלבד להגנת הציבור. שנית, משהוחלט על הוצאה צו פיקוח, קיימת חובה להגביל את תוכנן של תנאי ההחלטה להכרחי בלבד.

[...]

מגמת הריסון בשימוש באמצעות צווי פיקוח, לצורך צמצום הפגיעה בעבריין המין, והגנה ככל האפשר על זכויותיהם, הן מהותיות הן הדיניות, בולטת בהוראות החוק. [...] סעיף 13(ג) מורה שתנאי פיקוח לפי סעיף 13(ב) "קבעו" בהתחשב ברמת הסיכון הנש��ת מעבריין המין לביצוע עבירה בגין נספת"; ומוסיף:

"ואולם לא יורה בית המשפט על הכללתו של תנאי מסוים בצו ההחלטה אם ניתן להשיג את מטרת ההחלטה והמעקב באמצעות תנאי אחר שפגיעתו בעבריין המין פחותה".

[...]

הוראות אלה, ב הכללה, מבטאות את דרישת המדדיות הנילווית לשימוש בסמכות הוצאה צווי פיקוח וקביעת אופי ההגבילות במסגרתם. החוק מבקש להגשים את ההגנה על הציבור מפני עבירות בגין נשנות באופן פוגע בזכויות העבריין "במידה שאינה עולה על הנדרש" (כלשון סעיף 8 לחוק יסוד: כבוד האדם

וחירותו וסעיף 4 לחוק יסוד: חופש העיסוק). מתוך מכלול "הוראות המידתיות" בנושא הוצאה צוו הפקוח ניתן לגזר שלושה עקרונות כללים, המושפעים, בראיה כוללת, שלושה " מבחני המשנה" הנגזרים מעקרון המידתיות החוקתי: מבחן התאמת האמצעי למטרה; מבחן האמצעי שפגיעתו פחותה; ומבחן המידתיות במובן הצר [...] ואלה העקרונות:

ראשית, יש להקפיד, כי צו הפקוח בכלל, והתנאים הקבועים בו בפרט, מיועדים לשרת נאמנה את המטרה העומדת בסודם, קרי - ההגנה על הציבור מפני עבירות מיוחדות מן נשנות. הוצאה צו פיקוח, והכללת תנאי פיקוח או מתן סמכויות פיקוח, שאינם מתאימים להגשת מטרה ספציפית זו, פסולים הם (ראו, בהתאם, סעיפים 10, 13(ב) רישא ו-18 רישא לחוק). בכלל זה, יש להקפיד כי צו פיקוח לא ייטלו כענין שבicular, על בסיס מאפייניו הכלליים של המקרה, ללא שנעשה בחינה מדוקדקת של נסיבותיו הפרטניות; כנגזר מכך, יש להקפיד על ערכות מסווגות אינדיבידואליות מקייפות [...]. כן יש להקפיד, כי צו הפקוח יצפה את פני המסוכנות העתידית [...] במסגרת זו, יש להקפיד על בחינה ויישום של רף המסוכנות הנדרש לצורך הוצאה צו או חידשו בשלבים שונים של ההליך.

שנית, שומה על בית המשפט לבחור, בין האמצעים השונים העשויים לשרת את מטרות החוק, את אלה הפוגעים במידה פחותה ככל האפשר בעברין המין. ככל שניתן להגשים את ההגנה על הציבור באמצעות נקיטת צעדים מתונים יותר, יש לעשות כן (ראו, בהתאם, ביחס לפיקוח בכלל, לתנאי הפקוח האופציונליים, ולסמכויות קצין הפקוח: סעיפים 10, 13(ג) ו-18(ב) לחוק). צו הפקוח הוא אמצעי רב-עוצמה, אשר הפעילו מחיבת זירות יתרה; אך הוא גם אמצעי גמיש, שיש בו מרחב תמרון: בידי בית המשפט לבחור בכל מקרה את תנאי הפקוח המתאימים (לפי סעיף 13(ב)); את אופי סמכויות הפקוח (לפי סעיף 18(א)); ואת משך תקופת הפקוח (לפי סעיף 14) הוהלמים את המקרה. פעמים נכו יהיה להחמיר בכל המרכיבים הנזכרים - תנאי הפקוח, סמכויות הפקוח, ותקופת הפקוח - אחד; פעמים, ניתן יהיה להקל בכלם; ופעמים, עשוי להידרש להחמיר בחלוקת, ולהקל בחלוקת האחר; לעיתים, ראוי לצמצם תנאי פיקוח וסמכויות פיקוח, מבין אלה המפורטים בחוק, לנسبות מסוימות או לתנאים מסוימים, הכל במטרה למזער ככל הניתן את הפגיעה בעברין המין תוך הגשתת תכליות של הצו [...]. כללו של דבר: החוק נותן בידי בית המשפט אמצעים המאפשרים לו לבש מבנים מגוונים של הסדרי פיקוח. בשימוש בסמכויותיו, עליו לברור את המבנה המתאים לקרה מסוים לשם השגת תכלית החוק, תוך פגעה פחותה ככל האפשר בחירויותו של בעברין המין.

שלישית, גם כאשר נshallת הטלת אמצעים המתאימים למטרתם, וגם כאשר אמצעים אלה הינם מתונים ככל הניתן, לעולם יש לשקל למלומ את חומרת פגיעתם בעברין המין. ראוי לבחון, בכל מקרה, מהי חומרת המסוכנות הנשקפת לציבור לצורך הגדרת תנאי הפקוח (סעיף 13(ג) לחוק). לעומת זאת, יש לשקל מהו מחירו של צו הפקוח מבחינת הפרט עליו הוא מוטל.

סיכומו של דבר: על כפות המאזנים ניצבים, מן הצד האחד, אינטראס ההגנה על הציבור מפני עבירותiminior, מן הצד השני, אינטראס הפרט, עבריין אשר ריצה את עונשו, למשת את זכויותו כדעת כחירות, לכבוד, לחופש תנופה, לחופש עיסוק, ולפרטיות; לכל אלה יש לתת את המשקל הראוי להם בניגוד שיקול הדעת אם לעשות מלכתחילה שימוש באמצעות צו פיקוח, והן בוגדר ברירתת תנאי הפיקוח וההגבלה שנדרש להטילן בנסיבות צו פיקוח והן מבחינת משך תקופת תחולתו של הצו [...]" (ראו: שם, פסקאות 25-30; חלק מההדגשות הוספו, ציטוטי אסמכתאות פנימיים הוסרו - א.ש. ראו עוד: שם, בפסקאות 33-34).

45. דרישת המידתיות, על שלושת מבחינה האמורים, אומצה בפסקתנו (ראו: [בש"פ 3014/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 11-13](#) 13.12.2008); [בש"פ 1179/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7](#) (2009); [בש"פ 11/11 6566 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 4](#) (2.10.2011); [בש"פ 12/2 8763 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 19-20](#); [בש"פ 13/13 4223 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 19](#); [בש"פ 22/22 3042 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 19](#) והאסמכתאות שם (29.5.2022); ראו עוד: [בש"פ 10/10 9220, פסקה 8](#); [בש"פ 16/16 8017 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 17](#) (6.11.2016)).

46. באשר לחלוקת התפקידים בין הערכאה הדינית, שמחליטה בעניינו של צו הפיקוח מבראשית, לבין ערכאה הערר - הגישה הנΚוטה בידינו סוכמה על ידי השופט י' עמית במילימ אלה:

"[...] אני סבור כי ככלל, ערכאת הערעור לא תマー להתערב בשיקול דעתה של הערכאה שהטילה את הצו. לא בכדי נקבע כי רצוי שבית המשפט הדן בצו יהיה המותב שנותן את פסק הדין העיקרי (או אחד משופטיים כאשר מדובר במוותב תלתא). ההנחה היא, שהערכאה שנותנה את פסק הדין התרשמה באופן בלתי אמצעי מנסיבות המעשה ונסיבות העולה, ומכך שיש לה יתרון-מה על פני ערכאת הערעור". (ראו: [בש"פ 12/12 8763, פסקה 19](#)).

דיןם של סרבני בדיקה:

השלכותיו של סירוב העבריין להיבדק על ידי המרכז להערכת מסוכנות

47. עבריין מין שמסרב להיבדק על ידי המרכז להערכת מסוכנות מונע מהמרכז, וכתוצאה לכך - מיחידת הפיקוח ו מבית המשפט, לקבל מידע עדכני אודות המסוכנות הנשקפת ממנו לציבור. מניעת מידע זו יוצרת קשיים אצל יחידת הפיקוח אשר אמורה להמליץ לבית המשפט על התנאים וההגבלות שראוי לכלול בצו הפיקוח, לצד התנאים הכלליים שפורטו בסעיף 13(א) לחוק הגנה על הציבור. כפועל יוצא מכך, בית המשפט אף הוא לא יוכל לבסס את צו הפיקוח שיוציא לפניו על מידע עדכני.

48. בהיעדר אילוצים רפואיים או פסיכיאטריים מיוחדים, שלא בהם קא עסקין, עבריין מין שעבר עמוד 20

בהצלחה תהילך שיקום לא ימנע, מן הסתם, מההעמיד את עצמו לבדיקה המרכז. עבריין שמסרב להיבדק על ידי המרכז, הוא עבריין שיש לו מה להסתיר. מטעם זה, מן הדין להסיק מסירבו מסוכנות לחובתו בכל הקשור לרמת המסוכנות המינית הנשקפת ממנו לציבור, כפי שמקובל לעשות ביחס לחשוד בעבירה אשר מסרב לענות לשאלות חוקריו (ראו: סעיף 28(א) סיפא לחוק המעצרים) או ממאן לחתת דגימות לצרכי זיהוי (ראו: סעיף 11 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - חיפוש בגין נתילת אמצעי זיהוי), התשנ"ו-1996). בשני המצבים האחרונים, שתיקתו של חשוד במשטרה וסירבו להיבדק ולחתת דגימה למטרות זיהוי עולמים כדי חיזוק לראיות הטבעה (ראו: ע"פ 2132/04 קיס נ' מדינת ישראל, פסקאות 33-40 (28.5.2007)). במקרה של סירוב העבריין להיבדק על ידי המרכז, הסקת מסוכנות לחובתו צריכה להיות נרחבת יותר - זאת, לאחר שהעבריין הסרבן מכשיל את הלין הבדיקה שלו. מצבו של עבריין זה דומה לזה של טובע בתביעת נזקין בגין נזקי גוף אשר מסרב להעמיד את עצמו לבדיקה אצל מומחה מטעם הנתבע, ללא הצדוק סביר, ועל ידיvrן מכשיל את בירור האמת הנחוצה להכרעה בתביעתו. במקרה לטובע זה, קובע הדין כי יש לפסול "הוכחה של עניין שבמומיות מטעמו לעניין הנדון" (ראו: תקנות 87(ב) ו-93(ב) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018; וכן בר"ע 305/80 שילה נ' רצקובסקי, פ"ד לה(3) 449, פסקה 3 לפסק דיןה של השופטת מ' בן-פורת (1981); ורע"א פלונית נ' פלוני, פסקאות 7, 11-17 והאסמכתאות שם (15.12.2021)) - סנקציה חריפה שתוצאתה המעשית היא כישלון התובענה.

49. סבורני כי סנקציה חריפה מתאימים גם למריון-מין סרבן-הבדיקה. בהקשר זה, אציין כי הטלת סנקציה זו על סרבני בדיקה זכתה להכרה בדיון האמריקני. למשל, בפסק הדין בעניין re In (2002) Care & Treatment of Blackmore, 39 P.3d 89, 94 (Kan. App. 2002). נאמרו דברים מפורשים בזכותו הסתמכות על עובדות העבר, עליון מבוססת הרשות הסרבן בעבירות מין, בקביעת מסוכנותו העכשוית:

"The State correctly points out that Blackmore's challenge to Kolb and Dr. Policard's diagnosis is akin to invited error. [...] We agree with Blackmore that using convictions that occurred nearly 12 years ago is suspect. However, Blackmore has not given the experts any help in determining if his current behavioral status has changed. Due to his belief in a conspiracy involving at least one of his previous convictions, Blackmore has refused to participate in and/or complete any sexual offender treatment."

כמו כן אזכיר, כי במערכות משפט מקבילות סירבו של עבריין להעמיד את עצמו לבדיקה מסוכנותו המינית אצל גורם מחייב אף עולה כדי עבירה פלילתית (ראו: § Ark. Code Ann. (2020) (iii)(A)(1)(12-12-904(a).

50. מטעמים אלו, עבריין מין שלא צדוק סביר מסרב להעמיד את עצמו לבדיקה המסוכנות על ידי

המרכז - יש להניח לגביו את הגrouch ביותר. המרכז ידרש לפרט בהערכת המסוכנות שלו את הגrouch ביותר שניתן לצפות מהערביון בהיותו מהלך חופשי בין הבריות, לשם לב למשדי העבירה שהלה ביצע. יחידת הפקוח תהא חייבת לבסס את המלצותיה ביחס לעבריון כזה על הנחיה שהמסוכנות הנש��פת ממנה לציבור - או לחלקים מסוימים מהציבור - לא פחתה במאהמה מהמועד בו הוא ביצע את עבירות המין בהן הורשע, ויתכן שאף החמירה. בבאוו ליתן צו פיקוח, בית המשפט יהיה יצאת מאותה הנחיה בדיקוק ולעשות את האיזונים הנדרשים בהתאם.

מן הכלל אל הפרט

51. כפי שכבר צוין על ידי, החלטתי להכריע בערר לחובת המשיב בשל סירובו לשתף פעולה עם המרכז. אילו בחר המשיב להתייצב להערכת הגורם הטיפולי-מקצועי, המשתייך אל המרכז, כשהתו כברו ופיו ולבו שווים, בית המשפט המחווי בהחלט יכול היה להחליט בעניינו כפי שהחליט. יתרה מזאת: אין זה מן הנמנע שבתקיים ממצאי בדיקה מתאימים, הכללים שמניתי לעיל - ובראשם העיקרון של מזעור הפגיעה בחירותו של אדם - היו מצדיקים מתן הקלות נוספת בהשווואה לאלו שנקבעו, לבסוף, בצו הפקוח.

52. דא עקא, המשיב בחר שלא לשתף פעולה עם המרכז ולא העמיד את עצמו לבדיקה עדכנית של מסוכנותו בעברין מין. מסיבה זו, החלטת המרכז להעיר את מסוכנות המשיב על בסיס נתונים שאינם עדכניים המצביעים תחת ידו. סבורני כי החלטה זו עשתה חסד עם המשיב, שכן מי לידינו יתקע שהמסוכנות הנש��פת ממנה בעברין מין לקטינימ, למתבגרים ולציבור בכללות לא החמירה ולא חזרה אל המצב בו הלה ביצע את העבירות המחרידות בהן הורשע?

53. אני סבור שנוכח סירובו של המשיב להעמיד את עצמו לבדיקה כאמור, וכן נוכח העבירות המחרידות שהלה ביצע ומפניינה הסדייטיים, חובה על בית המשפט להניח ביחס אליו את הגrouch ביותר - דהיינו: כי המשיב נשאר מסוכן כפי שהוא בזמן ביצוע העבירות בהן הוא נמצא אשם (ראו והשוו: בש"פ 2819 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 10-16 (30.4.2024); בש"פ 7248 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 10-12 (26.9.2016); בש"פ 5868 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (11.9.2014); וכן בש"פ 1098 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (3.6.2012)). הנחיה זו מוליכה לקבלת עמדתה של המדינה בעניינו של נטל ההוכחה. כפי שטענה המדינה, בנסיבות דנן, המשיב הוא זה שנדרש היה לשכנע את בית המשפט המחווי, ואותי, כי מסוכנותו המינית - חרף הרף הגבוה שחצתה - אינה מצדיקה את הטלת התנאים והמגבלות אשר הומלכו על ידי יחידת הפקוח, כולם או מקצתם. כפי שכבר צוין על ידי, בית המשפט המחווי לא הניח הנחיה כאמור לחובת המשיב, ובכך טעה.

54. המשיב טען לפני כי גם אם ניתן להפוך את נטל ההוכחה ולהעמידו על כתפיו, ניתן לעשות כן אך ורק לגבי הערכת מסוכנותו, ולא לגבי התנאים והמגבלות שהמדינה ביקשה לקבוע עבוריו בצו הפקוח.

טענה זו נcona בבסיסה. ברם, היא אינה שללת, ואף אינה מתיימרת לשולול, את הקשר ההדוק בין המ██ונות הנש��פת מעברין מין לבין צו ההחלטה שראוי ליתן בעניינו. מסוכנות מינית ברף גבוה, בהינתן הדחפים שיוצרים אותה, מצדיקה מן הסתם הטלת תנאים ומגבלות שיעצימו את ההגנה אשר הציבור ראוי לקבל מפני העברין.

55. כאשר אני מניח שהמשיב נשאר מסוכן כפי שהוא בזמן ביצוע העבירות בהן הורשע, הנהן מגע למסקנות ברורות, המפורטות בטבלה דלמטה יחד עם נימוקיהן:

<p>ההחלטה</p> <p>קטינים באשר הם. ברيء ושמא - ברוי עדיף.</p> <p>יותר למשיב לשחות עם קטינים בני-משפחה מדרגה ראשונה בלבד. אני רואה הצדקה לסמור על רצונו של המשיב לבلوم את דחווי, ככל שתיעוררו, כשנפגע העבירה הפוטנציאלי אינו נמנה עם בני-משפחה הקרובה.</p> <p>"אסר על המשיב להחזיק בחבל. המשיב השתמש בחבל כדי להקל על ביצוע של חלק מההעברות בהן הורשע.</p> <p>"אסר על המשיב לנסוע או לנהוג ברכב מנועי. המשיב ביצוע חלק מעבירותיו כשהוא נעזר ברכב. בהינתן הקושי לפקח על המשיב בהיותו נהוג ברכב פרטי, ולנווכח המ██ונות המופלגת אשר נזקפת לחובתו, ממילא לא ניתן לסמור על כר שטפתק- מלווה יהווה עבورو גורם מרתיע.</p>	<p>התנאים והמגבלות</p> <p>המבקשים על ידי המדינה</p> <p>קטינים באשר הם.</p> <p>יותר למשיב לשחות עם קטינים בני-משפחה בקרבתם יוכל המשיב לשחות תחת מדרגה ראשונה בלבד.</p> <p>"אסר על המשיב והחזקת של פרטיים להחזיק בחבל.</p> <p>"אסר על המשיב לנסוע או לנהוג ברכב מנועי.</p>	<p>גלאי הקטינים</p> <p>בתנאי ההחלטה המתיחסים לקטינים</p> <p>קטינים בני-?family בקרבתם יוכל המשיב לשחות תחת מדרגה ראשונה בלבד.</p> <p>פיקוח</p> <p>איסור נשיאה והחזקת של פרטיים להחזיק בחבל.</p> <p>איסור נהיגה או נסעה ברכב מנועי</p>
---	---	--

"אסר על המשיב לעבד בעבודה המאפשרת שהייה ביחידות עם גברים או יחס מרות כלפי גברים.ברי ושם - ברי עדיף.

מגבלות עבודה

56. למען הסר ספק, אוסיף ואציג כי הייתה מגיעה ל贤אה זהה גם בנסיבותיו מן ההנחה שהמסוכנות הנשקפת מהמשיב נמצאת ברף שקבע המרכז, על סמך נתונים שאינם עדכניים. קבעתי את אשר קבעתי בעניין תוצאה סירובו של עבריין המין להעמיד את עצמו לבדיקת מסוכנות עדכנית על-מנת לקבוע עיקרון משפטו כללי שהוא לרוב המקרים כגון זה שלפניי, אם לא ככלם. במקרה הנוכחי, כאמור, יכולתי להסתפק בהערכת המסוכנות שעשה המרכז, שכן הערכה זו אינה שונה בהרבה מהנחה הගורע ביותר אותה יש לזכור לחובתם של סרבני בדיקה (באי סיבה לגיטימית לסירוב, כדוגמת מצב רפואי כללי או פסיכיאטרי).

57. באשר למשמעותו צו ההחלטה - לא מצאתו עילה להתערב בקביעתו של בית המשפט המוחזק כי הצו עומד בתוקף במשך 3 שנים. מדובר בעניין משפטי מובהק שבו לבית המשפט יש יתרון על פני גורמי המ鏗צע הטיפוליים. זאת ועוד: אני סבור שראוי ליתן למשיב הזדמנות להביא להקללה בתנאי הצו ובמגבלות שהצוו מטייל עליו בחולוף שלוש שנים - הזדמנות של ממש באמיסכים המשיב להעמיד את עצמו לבדיקת המרכז. כאשר אני מנחה את עצמו עיקרון של מזעור הפגיעה בחירותו של המשיב, אני מוצא הצדקה למיצוי תקופת ההחלטה המרבית של 5 שנים, אשר נקבעה בסעיף 14(א) לחוק הגנה על הציבור, באבחה אחת.

58. סוף דבר: ערך המדינה מתකבל והחלטת בית המשפט המוחזק מתבטלת בזאת. ניתן בה צו פיקוח בעניינו של המשיב כהמלצתה של יחידת ההחלטה וכמפורט בטבלה שבפסקה 55 לעיל, אשר עומד בתוקף במשך שלוש שנים. כל התנאים המפורטים בסעיף 13(א) לחוק הגנה על הציבור ייחשבו לחלק מהצוו. תחילת תוקפו של הצו: החל מיום הוצאת הצו הזמני על ידי בית המשפט המוחזק, 12.2.2024.

ניתנה היום, ט"ז בתמוז התשפ"ד (22.7.2024).

שפט